

Udenrigsministeriet
 Juridisk Tjeneste, EU-retskontoret
 Asiatisk Plads 2 – 1448 København K
 Tlf.: 33 92 03 24 Fax: 33 92 03 03

JTEU j.nr. 2015 - 30240
 24. april 2020

Liste over judicielle aktiviteter i sager af dansk interesse

Til orientering fremsendes nedenstående liste over EU-Domstolens aktiviteter i de kommende tre uger i retssager, som har den danske regerings interesse. For så vidt angår sager, hvor der er nedsat procesdelegation, indeholder listen oplysninger om tidspunktet for mundtlig forhandling, fremsættelse af generaladvokatens forslag til afgørelse (GA) og afsigelse af dom. I sager, der i øvrigt følges af den danske regering, oplyses der om tidspunkt for generaladvokatens forslag til afgørelse og afsigelse af dom. Generaladvokatens udtalelser og EU-Domstolens domme offentliggøres på EU-Domstolens hjemmeside (<http://curia.europa.eu/>) på selve datoen for fremsættelse eller afsigelse.

Der tages forbehold for, at listen er udarbejdet på baggrund af EU-Domstolens retslistes, og at EU-Domstolen med kort varsel kan foretage ændringer i egne retslistes.

Liste over sager, hvor der nedsat procesdelegation:

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Deltager i PD	Proces-skridt	Dato

Liste over sager, der i øvrigt følges af den danske regering:

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Interessant	Proces skridt	Dato
T-437/18	<p>Tilly-Sabco mod Kommissionen Påstande: — Sagsøgerens søgsmål med påstand om erstatning for det tab, der følger af gennemførelsesforordning (EU) 689/2013 af 18. juli 2013, hvorved restitutionerne for fjerkrækød fastsattes til 0 EUR (EUT L 196/13 af 19.7.2013), antages til realitetsbehandling — det fastslås, at Kommissionen er pligtig at betale sagsøgeren et beløb på 3 238 000 EUR som hovedstol, heraf: — 2 848 000 EUR svarende til de restitutioner, der ikke blev udbetalt for salg foretaget i perioden fra den 19. juli til den 31. december 2013 — 390 000 EUR i restitutioner for det indtægtstab, der er forbundet med den manglende gennemførelse af salg af yderligere 3 550 ton til lande i Mellemøsten i den samme periode — Kommissionen tilpligtes at betale et beløb på 3 238 000 EUR som hovedstol — med tillæg af udligningsrenter, der beregnes fra den 20. september 2017 og indtil afsigelsen af dommen i nærværende sag, med den årlige inflationsrate, som Eurostat (Den Europæiske Unions Statistiske Kontor) har konstateret for den</p>	Miljø- og Fødevarerministeriet	Dom	29.04.20

	<p>pågældende periode i den medlemsstat, hvor dette selskab har hjemsted</p> <p>— forhøjet med morarenter, der beregnes fra afsigelsen af nærværende dom og indtil fuld betaling er sket, med den sats, som Den Europæiske Centralbank (ECB) har fastsat for sine vigtigste refinansieringstransaktioner, forhøjet med to procentpoint</p> <p>— det tillades sagsøgeren at tilpasse sit svarskrift og sine krav i tilfælde af, at Kommissionen måtte vedtage en gennemførelsesforordning til erstatning af forordning 689/2013 inden afslutningen af retsforhandlingernes skriftlige del i nærværende sag</p> <p>— Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.</p>			
T-707/18	<p>Tilly-Sabco mod Rådet og Kommissionen</p> <p>Påstande: — Søgsmålet med påstand om annullation af Rådets forordning (EU) 2018/1277 af 18. september 2018 om fastsættelse af eksportrestitutioner for fjerkrækød til 0 EUR (EUT 2018, L 239, s. 1) antages til realitetsbehandling.</p> <p>Følgelig: — Rådets forordning (EU) 2018/1277 af 18. september 2018 om fastsættelse af eksportrestitutioner for fjerkrækød til 0 EUR (EUT 2018, L 239, s. 1) annulleres.</p> <p>— Principalt fastslås det, at Rådet skal holdes ansvarlig for en fejl som følge af vedtagelsen af forordning (EU) 2018/1277 af 18. september 2018, som skal annulleres.</p> <p>— Subsidiært fastslås det, at Kommissionen skal holdes ansvarlig for en fejl som følge af, at den lod Rådet vedtage forordning (EU) 2018/1277 af 18. september 2018, som skal annulleres, hvis, og kun hvis, Kommissionen ikke holdes ansvarlig i forbindelse med sag T-437/18.</p> <p>— Mere subsidiært fastslås det, at Rådet og Kommissionen skal holdes ansvarlige for en fejl som følge af vedtagelsen af forordning (EU) 2018/1277 af 18. september 2018, som skal annulleres, hvis, og kun hvis, Kommissionen ikke holdes ansvarlig i forbindelse med sag T-437/18.</p> <p>— Det fastslås, at den af Rådet og/eller Kommissionen begåede fejl påførte selskabet Tilly-Sabco et tab.</p> <p>Følgelig:</p> <p>— Principalt:</p> <p>— Rådet pålægges at betale sagsøgeren et beløb på 3 238 000 EUR som hovedstol, heraf:</p> <p>— 2 848 000 EUR svarende til de restitutioner, der ikke blev udbetalt for salg foretaget i perioden fra den 19. juli til den 31. december 2013</p> <p>— 390 000 EUR i restitutioner for det indtægtstab, der er forbundet med den manglende gennemførelse af salg af yderligere 3 550 ton til lande i Mellemøsten i den samme periode.</p> <p>— Rådet tilpligtes at betale et beløb på 3 238 000 EUR som hovedstol</p> <p>— med tillæg af udligningsrenter, der beregnes fra den annullerede forordning (EU) nr. 689/2013 og indtil afsigelsen af dommen i nærværende sag, med den årlige inflationsrate, som Eurostat (Den Europæiske Unions Statistiske Kontor) har konstateret for den pågældende periode i den medlemsstat, hvor dette selskab har hjemsted</p> <p>— forhøjet med morarenter, der beregnes fra afsigelsen af nærværende dom, og indtil fuld betaling er sket, med den sats, som Den Europæiske Centralbank (ECB) har fastsat for sine</p>	Miljø- og Fødevarerministeriet	Dom	29.04.20

<p>vigtigste refinansieringstransaktioner, forhøjet med to procentpoint.</p> <p>— Subsidiært:</p> <p>— Kommissionen pålægges at betale sagsøgeren et beløb på 3 238 000 EUR som hovedstol, heraf:</p> <p>— 2 848 000 EUR svarende til de restitutioner, der ikke blev udbetalt for salg foretaget i perioden fra den 19. juli til den 31. december 2013</p> <p>— 390 000 EUR i restitutioner for det indtægtstab, der er forbundet med den manglende gennemførelse af salg af yderligere 3 550 ton til lande i Mellemøsten i den samme periode.</p> <p>— Kommissionen tilpligtes at betale et beløb på 3 238 000 EUR som hovedstol</p> <p>— med tillæg af udligningsrenter, der beregnes fra den annullerede forordning (EU) nr. 689/2013 og indtil afsigelsen af dommen i nærværende sag, med den årlige inflationsrate, som Eurostat (Den Europæiske Unions Statistiske Kontor) har konstateret for den pågældende periode i den medlemsstat, hvor dette selskab har hjemsted</p> <p>— forhøjet med morarenter, der beregnes fra afsigelsen af nærværende dom, og indtil fuld betaling er sket, med den sats, som Den Europæiske Centralbank (ECB) har fastsat for sine vigtigste refinansieringstransaktioner, forhøjet med to procentpoint.</p> <p>— Det fastslås, at det beløb, som Kommissionen tilpligtes at betale i nærværende sag i hovedstol og renter, kan nedsættes med det beløb, som den vil kunne tilpligtes at betale i forbindelse med sag T-437/18.</p> <p>— Kommissionen tilpligtes at betale erstatning for det ikke-økonomiske tab, der er påført ved Kommissionens dobbelte fejl, idet beløbet efter ret og billighed er opgjort til 20 000 EUR.</p> <p>— Mere subsidiært:</p> <p>— Rådet og Kommissionen pålægges at betale sagsøgeren et beløb på 3 238 000 EUR som hovedstol, idet det tilkommer Retten at fordele beløbet mellem disse to enheder, heraf:</p> <p>— 2 848 000 EUR svarende til de restitutioner, der ikke blev udbetalt for salg foretaget i perioden fra den 19. juli til den 31. december 2013</p> <p>— 390 000 EUR i restitutioner for det indtægtstab, der er forbundet med den manglende gennemførelse af salg af yderligere 3 550 ton til lande i Mellemøsten i den samme periode.</p> <p>— Rådet og Kommissionen tilpligtes at betale et beløb på 3 238 000 EUR som hovedstol, idet det tilkommer Retten at fordele beløbet mellem disse to enheder,</p> <p>— med tillæg af udligningsrenter, der beregnes fra den annullerede forordning (EU) nr. 689/2013 og indtil afsigelsen af dommen i nærværende sag, med den årlige inflationsrate, som Eurostat (Den Europæiske Unions Statistiske Kontor) har konstateret for den pågældende periode i den medlemsstat, hvor dette selskab har hjemsted</p> <p>— forhøjet med morarenter, der beregnes fra afsigelsen af nærværende dom, og indtil fuld betaling er sket, med den sats, som Den Europæiske Centralbank (ECB) har fastsat for sine vigtigste refinansieringstransaktioner, forhøjet med to procentpoint.</p>			
--	--	--	--

	— Rådet og Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne, og Retten træffer afgørelse om en eventuel fordeling heraf mellem dem.			
C-560/18 P	Izba Gospodarcza Producentów i Operatorów Urządzeń Rozrywkowych mod Kommissionen (appel) Påstande: — Den Europæiske Unions Rets kendelse af 10. juli 2018 i sag T-514/15, Izba Gospodarcza Producentów i Operatorów Urządzeń Rozrywkowych mod Kommissionen, ophæves. — Europa-Kommissionens afgørelse af 12. juni 2015, GESTDEM 2015/1291, om afslag på at give appellanten aktindsigt i den udførlige udtalelse, som Europa-Kommissionen afgav i forbindelse med informationsprocedure 2014/537/PL, og af 17. juli 2015, GESTDEM 2015/1291, om afslag på at give appellanten aktindsigt i den udførlige udtalelse, som Republikken Malta afgav i forbindelse med informationsprocedure 2014/537/PL, annulleres, og Europa-Kommissionen tilpligtes at bære sine egne omkostninger og at betale appellantens omkostninger. — Subsidiært, såfremt Domstolen ikke måtte finde, at sagen er moden til påkendelse, hjemvises sagen til Den Europæiske Unions Ret til pådømmelse, og afgørelsen om sagsomkostningerne udsættes.	Miljø- og Fødevarerministeriet	Dom	30.04.20
C-650/17	QH 1. Er et produkt kun beskyttet i henhold til artikel 3, litra a), i forordning (EF) nr. 469/2009 af et grundpatent, der er i kraft, når det hører til den genstand for beskyttelsen, der er defineret ved patentkravene, og dermed stilles til rådighed for fagmanden som en konkret repræsentation? 2. Er betingelserne i artikel 3, litra a), i forordning (EF) nr. 469/2009 således ikke tilstrækkeligt opfyldt, hvis det omhandlede produkt ganske vist opfylder den generelle funktionsmæssige definition af en klasse af aktive ingredienser, som er indeholdt i patentkravene, men derudover ikke fremgår individualiseret som en konkret repræsentation af den viden, der er beskyttet ved grundpatentet? 3. Er produktet ikke beskyttet ved artikel 3, litra a), i forordning (EF) nr. 469/2009 af et grundpatent, der er i kraft, allerede fordi det, selv om det er omfattet af den funktionsmæssige definition i patentkravene, først er blevet udviklet efter ansøgningstidspunktet for grundpatentet på grundlag af en selvstændig opfindelse?	Patent- og Varemærkestyrelsen	Dom	30.04.20
C-560/18 P	Izba Gospodarcza Producentów i Operatorów Urządzeń Rozrywkowych mod Kommissionen (appel) Påstande: — Den Europæiske Unions Rets kendelse af 10. juli 2018 i sag T-514/15, Izba Gospodarcza Producentów i Operatorów Urządzeń Rozrywkowych mod Kommissionen, ophæves. — Europa-Kommissionens afgørelse af 12. juni 2015, GESTDEM 2015/1291, om afslag på at give appellanten aktindsigt i den udførlige udtalelse, som Europa-Kommissionen afgav i forbindelse med informationsprocedure 2014/537/PL, og af 17. juli 2015, GESTDEM 2015/1291, om afslag på at give appellanten aktindsigt i den udførlige udtalelse, som Republikken Malta afgav i forbindelse med informationsprocedure 2014/537/PL, annulleres, og Europa-Kommissionen tilpligtes at bære sine egne omkostninger og at betale appellantens omkostninger. — Subsidiært, såfremt Domstolen ikke måtte finde, at sagen er moden til påkendelse, hjemvises sagen til Den Europæiske	Miljø- og Fødevarerministeriet	Dom	30.04.20

	Unions Ret til pådømmelse, og afgørelsen om sagsomkostningerne udsættes.			
C-627/18	<p>Nelson Antunes da Cunha</p> <p>1. Finder den forældelsesfrist for udøvelse af beføjelserne til at tilbagesøge støtte, som er fastsat i artikel 17, stk. 1, i Rådets forordning (EU) 2015/1589 af 13. juli 2015 om fastlæggelse af regler for anvendelsen af artikel 108 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde kun anvendelse i forholdet mellem Den Europæiske Union og den medlemsstat, der var adressat for en afgørelse om tilbagesøgning af støtte, eller ligeledes i forholdet mellem denne stat og den indsigende part i dennes egenskab af modtager af den støtte, der blev anset for uforenelig med fællesmarkedet?</p> <p>2. Såfremt det fastslås, at den nævnte forældelsesfrist også finder anvendelse på forholdet mellem den medlemsstat, der er adressat for en afgørelse om tilbagesøgning af støtte, og modtagerne af den støtte, der blev anset for uforenelig med fællesmarkedet, skal denne frist da kun anses for at finde anvendelse under proceduren for vedtagelse af afgørelsen om tilbagesøgning eller ligeledes under fuldbyrdelsen heraf?</p> <p>3. Såfremt det fastslås, at den nævnte forældelsesfrist finder anvendelse på forholdet mellem den medlemsstat, der er adressat for en afgørelse om tilbagesøgning af støtte, og modtagerne af den støtte, der blev anset for uforenelig med fællesmarkedet, skal denne frist da anses for afbrudt af enhver foranstaltning vedrørende den ulovlige støtte, der træffes af Kommissionen eller medlemsstaten, selv om disse ikke blev meddelt modtageren af den støtte, der skal tilbagebetales?</p> <p>4. Er artikel 16, stk. 2, i Rådets forordning (EU) 2015/1589 af 13. juli 2015 og de EU-retlige principper, nærmere bestemt effektivitetsprincippet og princippet om, at statsstøtte er uforenelig med det indre marked, til hinder, at en forældelsesfrist, der er kortere end den i forordningens artikel 17 fastsatte, såsom den i den civile lovbogs artikel 310, stk. 1, litra d), fastsatte forældelsesfrist, anvendes på påløbne renter af den støtte, der skal tilbagesøges?</p>	Erhvervsministeriet Miljø- og Fødevareministeriet Energistyrelsen	Dom	30.04.20
C-638/18	<p>Europa-Kommissionen mod Rumænien</p> <p>— Det fastslås, at Rumænien har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 13, stk. 1, i direktiv 2008/50/EF, sammenholdt med bilag XI hertil, idet den ikke i 2007 systematisk og konsekvent har overholdt de daglige grænseværdier for koncentrationer af PM10, og ikke fra 2007 til og med 2014, med undtagelse af 2013, systematisk og konsekvent har overholdt de årlige grænseværdier for koncentrationer af PM10 i zone RO32101 Bukarest. — Det fastslås, at Rumænien for så vidt angår zone RO32101 Bukarest fra den 11. juni 2010 har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 23, stk. 1, i direktiv 2008/50/EF, sammenholdt med del A i bilag XV hertil, navnlig forpligtelsen i artikel 23, stk. 1, andet afsnit, om at sikre, at perioden med overskridelse af grænseværdierne for koncentrationer af PM10 bliver så kort som mulig.</p> <p>— Rumænien tilpligtes at betale sagsomkostningerne.</p>	Miljø- og Fødevareministeriet	Dom	30.04.20

C-693/18	<p>CLCV e.a.</p> <p>1) Fortolkning af begrebet anordning 1-1: Hvad omfatter begrebet anordning i artikel 3, nr. 10), i forordning (EF) nr. 715/2007, der definerer manipulationsanordning (defeat device)? 1-2: Kan et program, der er installeret i motorstyringscomputeren, eller som mere generelt påvirker denne, anses for en anordning i denne artikels forstand? 2) Fortolkning af begrebet emissionsbegrænsningssystem 2-1: Hvad omfatter begrebet »emissionsbegrænsningssystem«, som er anført i artikel 3, nr. 10), i forordning (EF) nr. 715/2007, der definerer manipulationsanordning (defeat device)? 2-2: Omfatter dette emissionsbegrænsningssystem udelukkende teknologier og strategier, der har til formål at håndtere og reducere emissioner (bl.a. NOx) efter dannelsen, eller indbefatter det ligeledes de forskellige teknologier og strategier, der giver mulighed for at begrænse selve dannelsen, som f.eks. EGR-teknologien? 3) Fortolkning af begrebet manipulationsanordning (defeat device) 3-1: Er en anordning, som registrerer alle parametre i tilknytning til gennemførelsen af de i forordning (EF) nr. 715/2007 foreskrevne godkendelsesprocedurer med henblik på under disse procedurer at aktivere eller opjustere en del af emissionsbegrænsningssystemets funktion og herved opnå godkendelse af køretøjet, en manipulationsordning som omhandlet i artikel 3, nr. 10), i forordning (EF) nr. 715/2007? 3-2: Er denne manipulationsanordning (defeat device) i bekræftende fald forbudt i henhold til bestemmelserne i artikel 5, stk. 2, [i forordning] (EF) nr. 715/2007? 3-3: Kan en anordning som den, der er beskrevet i spørgsmål 3-1, kvalificeres som en »manipulationsanordning«, hvis emissionsbegrænsningssystemets øgede funktion ikke kun finder sted under godkendelsesprocedurer, men også i konkrete tilfælde, når netop de forhold, hvorunder – når de registreres – emissionsbegrænsningssystemets drift opjusteres under disse godkendelsesprocedurer, forekommer under faktiske kørselsforhold? 4) Fortolkning af de i artikel 5 fastsatte undtagelser 4-1: Hvad omfatter de tre undtagelser, der er fastsat i artikel 5, stk. 2, [i kapitel III] i forordning (EF) nr. 715/2007? 4-2: Kan der af en af de i artikel 5, stk. 2, anførte tre grunde ses bort fra forbuddet mod en manipulationsordning [defeat device], der specifikt under godkendelsesprocedurer aktiverer eller opjusterer driften af en del af emissionsbegrænsningssystemet? 4-3: Er en forsinkelse af motorens ældning eller tilsodning en del af de krav med hensyn til at »beskytte motoren mod beskadigelse eller havari« eller »sikre køretøjets driftssikkerhed«, som kan begrunde tilstedeværelsen af en manipulationsanordning som omhandlet i artikel 5, stk. 2, litra a)?</p>	<p>Miljø- og Fødevareministeriet Transport- og Boligministeriet Klima-, Energi-, og Forsyningsministeriet</p>	GA	30.04.20
C-772/18	<p>Yhtiö A</p> <p>1. Er størrelsen af den fordel, som en privatperson opnår som følge af en angivelig varemærkekrænkelse, relevant for bedømmelsen af, om denne persons adfærd udgør erhvervsmæssig brug af et varemærke som omhandlet i varemærkedirektivets artikel 5, stk. 1, eller en rent privat</p>	<p>Kulturministeriet Patent- og Varemærkestyrelsen</p>	Dom	30.04.20

	<p>adfærd? Er det, når en privatperson gør brug af varemærket, en betingelse for erhvervmæssig brug, at andre kriterier end opnåelse af økonomiske fordele af den pågældende handel vedrørende varemærket er opfyldt?</p> <p>2. Såfremt det forudsættes, at den økonomiske fordel har en vis betydning, og det på grund af den ringe størrelse af den økonomiske fordel, som en person har opnået, og den manglende opfyldelse af eventuelle andre kriterier for erhvervmæssig brug ikke kan lægges til grund, at den pågældende person har benyttet et varemærke til egen erhvervmæssig brug, er betingelsen om erhvervmæssig brug som omhandlet i varemærkedirektivets artikel 5, stk. 1, da opfyldt, når privatpersonen har benyttet varemærket for en anden i forbindelse med denne andens erhvervsaktivitet, selv om personen ikke er ansat hos denne som arbejdstager?</p> <p>3. Gør en person, der opbevarer varer, brug af et varemærke som omhandlet i varemærkedirektivets artikel 5, stk. 1, og stk. 3, litra b), når varerne, der er forsynet med et varemærke og sendt til en medlemsstat, hvor de er overgået til fri omsætning, modtages og opbevares for et selskab af en person, som har varerne i sin besiddelse, som ikke driver erhvervmæssig virksomhed med im- og eksport af varer og som heller ikke har tilladelse til at forvalte et toldoplag og et afgiftsoplag?</p> <p>4. Kan det lægges til grund, at en person importerer varer, der er forsynet med et varemærke, som omhandlet i varemærkedirektivets artikel 5, stk. 3, litra c), når varerne ikke importeres på denne persons ordre, men denne stiller sin adresse til rådighed for en videresælger af varerne og for videresælgeren modtager varerne, der er overgået til fri omsætning i medlemsstaten, har dem i sin besiddelse i nogle uger samt udleverer dem til transport til et tredjeland uden for EU med henblik på videresalg i det pågældende land</p>			
C-810/18	<p>DHL Logistics</p> <p>Skal underposition 8525 80 91 i den kombinerede nomenklatur, som er indeholdt i bilag I til Rådets forordning (EØF) nr. 2658/87 af 23. juni 1987 om told- og statistiknomenklaturen og Den Fælles Toldtarif, således som den fremgår af de forklarende bemærkninger, der i 2011 er offentliggjort i henhold til denne forordning (Kommissionens meddelelse 2011/C 137/01), fortolkes således, at varer såsom de digitale videokameraer, der er genstand for den foreliggende sag, kan tariferes i denne underposition, selv om de kun kan optage og lagre video med en opløsning, der er mindre end 800 × 600 pixels, nærmere bestemt 720 x 576 pixels, og deres anden funktion – optagelse og lagring af stillbilleder – er begrænset til en opløsning, der er mindre end 1600 x 1200 pixels (megapixels)?</p>	Toldstyrelsen	Dom	30.04.20
C-815/18	<p>Federatie Nederlandse Vakbeweging</p> <p>1. Skal Europa-Parlamentet og Rådets direktiv 96/71/EF af 16. december 1996 om udstationering af arbejdstagere som led i udveksling af tjenesteydelser (EFT 1997, L 18, s. 1, herefter »udstationeringsdirektivet«) fortolkes således, at det også finder anvendelse på en arbejdstager, der er beskæftiget som chauffør i forbindelse med international vejtransport og således udfører sit arbejde i mere end en medlemsstat?</p> <p>2(a). Såfremt spørgsmål 1 besvares bekræftende, på grundlag af hvilket kriterium eller ud fra hvilke synspunkter skal det da afgøres, om en arbejdstager, der er beskæftiget som chauffør i forbindelse med international vejtransport, er udstationeret »på</p>	Transport- og Boligministeriet Beskæftigelsesministeriet Udlændinge- og Integrationsministeriet Medarbejder- og Kompetencestyrelsen	GA	30.04.20

	<p>en medlemsstats område« som omhandlet i udstationeringsdirektivets artikel 1, stk. 1 og 3, og om denne arbejdstager »i en bestemt periode udfører arbejde på en anden medlemsstats område end den, hvor arbejdstageren sædvanligvis udfører sit arbejde« som omhandlet i udstationeringsdirektivets artikel 2, stk. 1?</p> <p>2(b). Har det ved besvarelsen af spørgsmål 2(a) nogen betydning, og i bekræftende fald hvilken, at den virksomhed, der udstationerer den i spørgsmål 2(a) omhandlede arbejdstager, er forbundet – eksempelvis i koncernsammenhæng – med den virksomhed, som arbejdstageren er udstationeret til?</p> <p>2(c). Såfremt den i spørgsmål 2(a) omhandlede arbejdstagers arbejde delvist består i cabotagetransport – dvs. transport, der udelukkende foretages i en anden medlemsstat end den medlemsstat, hvor arbejdstageren sædvanligvis udfører sit arbejde – må denne arbejdstager da for denne del af beskæftigelsen under alle omstændigheder anses for at arbejde midlertidigt i den førstnævnte medlemsstat? I bekræftende fald gælder der herved en undergrænse eksempelvis i form af en minimumsperiode pr. måned, hvor cabotagetransporten finder sted?</p> <p>3(a). Såfremt spørgsmål 1 besvares bekræftende, hvorledes skal begrebet »kollektive aftaler [...], der finder generel anvendelse« som omhandlet i udstationeringsdirektivets artikel 3, stk. 1, og stk. 8, første afsnit, fortolkes? Er der tale om et selvstændigt EU-retligt begreb, og er det således tilstrækkeligt, at de i udstationeringsdirektivets artikel 3, stk. 8, første afsnit, omhandlede betingelser er opfyldt i faktisk henseende, eller kræver disse bestemmelser også, at det er fastslået, at den kollektive arbejdsaftale finder generel anvendelse i henhold til national ret?</p> <p>3(b). Såfremt en kollektiv arbejdsaftale ikke kan betragtes som en aftale, der finder generel anvendelse som omhandlet i udstationeringsdirektivets artikel 3, stk. 1 og stk. 8, første afsnit, er artikel 56 TEUF da til hinder for, at en virksomhed, der er etableret i en medlemsstat, og som udstationerer en arbejdstager på en anden medlemsstats område, i henhold til en kontrakt er forpligtet til at efterkomme bestemmelserne i en sådan kollektiv arbejdsaftale, der gælder i den sidstnævnte medlemsstat?</p>			
C-5/19	<p>Overgas Mrezhi et Bulgarska gazova asotsiatsia</p> <p>1. Er en national foranstaltning, som den foreliggende, der er fastsat i artikel 35 i Zakon za energetikata (energiloven) og nærmere udformet i artikel 11 i Naredba no 2 za regulirane na tsenite na prirodna gaz (bekendtgørelse nr. 2 om regulering af priser på naturgas) udstedt af Darzhavnata Komisia za energiyno i vodno regulirane (statslig kommission til regulering af energi og vand, herefter »KEVR«) af 19. marts 2013, hvorefter den samlede finansielle byrde, der er forbundet med offentlige serviceforpligtelser, som er pålagt energivirksomhederne, skal bæres af kunderne, lovlig i henhold til artikel 36 og 38 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder og artikel 3 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/73/EF af 13. juli 2009 om fælles regler for det indre marked for naturgas og om ophævelse af direktiv 2003/55/EF, i betragtning af, at:</p> <p>a) den økonomiske byrde, der hidrører fra offentlige serviceforpligtelser, ikke rammer alle energivirksomheder</p>	Energistyrelsen	Dom	30.04.20

	<p>b) de omkostninger, der hidrører fra offentlige serviceforpligtelser, hovedsageligt bæres af de endelige kunder, som ikke kan anfægte dem, selv om de køber naturgas fra slutleverandører til frit fastsatte priser</p> <p>c) der mangler en differentiering af den økonomiske byrde, der følger af opfyldelsen af de offentlige serviceforpligtelser, og som overtages af forskellige typer af kunder</p> <p>d) der mangler en tidsbegrænsning for anvendelsen af denne foranstaltning</p> <p>e) beregningen af værdien af de offentlige serviceforpligtelser foretages på grundlag af afregningsmetoden for omkostninger efter en prognosemodel. 2. Er en national lovbestemmelse som den i § 5 i overgangs- og slutbestemmelserne i Zakon za normativnite aktove (lov om normative retsakter), der fritager KEVR for forpligtelserne i artikel 26-28 Zakon za normativnite aktove (lov om normative retsakter) og særligt for de forpligtelser, der består i ved udstedelsen af en normativ retsakt af en lavere rangorden at respektere principperne om nødvendighed, begrundelse, forudsigelighed, gennemsigtighed, sammenhæng, subsidiaritet, proportionalitet og stabilitet, og i at gennemføre en offentlig høring med borgere og juridiske personer, og i forvejen at offentliggøre udkastet med en begrundelse samt i at fremlægge begrundelser, også med hensyn til foreneligheden med EU-retten, lovlig i henhold til artikel 3 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/73/EF af 13. juli 2009 om fælles regler for det indre marked for naturgas og om ophævelse af direktiv 2003/55/EF under hensyntagen til 44., 47., 48. og 49. betragtning til dette direktiv?</p>			
C-184/19	<p>Hecta Viticol</p> <p>1) Er bestemmelserne i artikel 7, 11 [og] 15 i Rådets direktiv 92/83/EØF af 19. oktober 1992 om harmonisering af punktafgiftsstrukturen for alkohol og alkoholholdige drikkevarer samt bestemmelserne i artikel 5 i Rådets direktiv 92/84/EØF af 19. oktober 1992 om indbyrdes tilnærmelse af punktafgiftssatserne for alkohol og alkoholholdige drikkevarer til hinder for bestemmelserne i artikel I, nr. 21, og artikel IV, stk. 1, i lovdekret nr. 54/2010 af 23. juni 2010 om en række foranstaltninger for at modvirke afgiftsunddragelse?</p> <p>2) Er retssikkerhedsprincippet og princippet om beskyttelse af den berettigede forventning til hinder for bestemmelserne i artikel I, nr. 21, og artikel IV, stk. 1, i lovdekret n. 54/2010 af 23. juni 2010 om en række foranstaltninger for at modvirke afgiftsunddragelse, der ændrer punktafgiftssatsen for andre ikke-mousserende gærede drikkevarer end øl og vin?</p>	Skatteministeriet	Dom	30.04.20
C-191/19	<p>Air Nostrum</p> <p>1. Udgør en ændring af reservationen for en luftfartspassager, der er mødt frem til indcheckning i lufthavnen, og som har en bekræftet reservation til en bestemt flyvning, til en senere afgang mod passagerens vilje et tilfælde af boardingafvisning som omhandlet i artikel 4, stk. 3, i forordning nr. 261/2004, når den flyvning, som passagerens bekræftede reservation gælder for, fortsat gennemføres?</p> <p>2. Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende: Finder bestemmelsen i artikel 5, stk. 1, litra c), nr. iii), i forordning nr. 261/2004 analog anvendelse på tilfælde af boardingafvisning som omhandlet i artikel 4, stk. 3, i forordning nr. 261/2004?</p>	Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen	Dom	30.04.20

C-211/19	<p>Készenléti Rendőrség</p> <p>1. Skal artikel 1, stk. 3, i [Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/88/EF om visse aspekter i forbindelse med tilrettelæggelse af arbejdstiden] fortolkes således, at det personelle anvendelsesområde for dette direktiv afgrænses af artikel 2 i Rådets direktiv 89/391/EØF om iværksættelse af foranstaltninger til forbedring af arbejdstagernes sikkerhed og sundhed under arbejdet?</p> <p>2. Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende, skal artikel 2, stk. 2, i Rådets direktiv 89/391/EØF om iværksættelse af foranstaltninger til forbedring af arbejdstagernes sikkerhed og sundhed under arbejdet da fortolkes således, at artikel 2, nr. 1) og 2), i [Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/88/EF om visse aspekter i forbindelse med tilrettelæggelse af arbejdstiden] ikke finder anvendelse på politifolk, der er medlemmer af politiets indsatsstyrkes professionelle personale?</p>	Beskæftigelsesministeriet Medarbejder- og Kompetencestyrelsen:	Dom	30.04.20
C-254/19	<p>Friends of the Irish Environment</p> <p>1) Udgør en afgørelse om at forlænge varigheden af en projektgodkendelse den aftale om et projekt, som udløser artikel 6, stk. 3, i Rådets direktiv 92/43/EØF af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter (herefter »habitatdirektivet«)?</p> <p>2) Påvirker nogen af de følgende betragtninger svaret på spørgsmål 1) ovenfor? (A) Projektgodkendelsen (hvis varighed skal forlænges) blev udstedt i medfør af en bestemmelse i national ret, som ikke foretog en korrekt gennemførelse af habitatdirektivet, idet lovgivningen fejlagtigt ligestillede en passende vurdering i henhold til habitatdirektivet med en vurdering af indvirkninger på miljøet i henhold til VVM-direktivet (direktiv 2011/92/EU). (B) Den oprindeligt udstedte projektgodkendelse angiver ikke, om ansøgningen om godkendelse blev behandlet i henhold til fase 1 eller fase 2 i habitatdirektivets artikel 6, stk. 3, og indeholder ikke »fuldstændige, præcise og endelige konstateringer og konklusioner, der kan fjerne enhver rimelig videnskabelig tvivl for så vidt angår virkningerne af de arbejder, som var påtænkt [på den] omhandlede [lokalitet]«, som krævet i henhold til sag C-404/09, Kommissionen mod Spanien. (C) Godkendelsens oprindelige periode er udløbet, og som følge heraf er projektgodkendelsen ophørt med at have retsvirkninger for så vidt angår hele projektet. Der kan ikke udføres nogen projektarbejder i medfør af projektgodkendelsen i afventning af den mulige forlængelse heraf. (D) Der er aldrig blevet udført nogen projektarbejder i medfør af projektgodkendelsen.</p> <p>3) Såfremt svaret på spørgsmål 1) er bekræftende, hvilke betragtninger [skal] den kompetente myndighed da tage i betragtning ved gennemførelsen af en fase 1- screening i medfør af habitatdirektivets artikel 6, stk. 3? Skal den kompetente myndighed f.eks. tage hensyn til nogle eller alle de følgende betragtninger: (i) om der er sket ændringer i de foreslåede arbejder og anvendelsen, (ii) om der er sket ændringer i den miljømæssige baggrund, f.eks. i form af udpegningen af europæiske lokaliteter efter datoen for afgørelsen om at udstede projektgodkendelse, (iii) om der har været nogen relevante ændringer i den videnskabelige viden, f.eks. mere ajourførte undersøgelser af kvalificerede interesser i europæiske lokaliteter? Skal den kompetente myndighed alternativt vurdere hele projektets virkninger på miljøet?</p>	Miljø- og Fødevareministeriet	GA	30.04.20

	<p>4) Skal der sondres mellem (i) en projektgodkendelse, som opstiller en frist for en aktivitets varighed (driftsfase), og (ii) en projektgodkendelse, som kun opstiller en frist for den periode, hvorunder der kan pågå opførelsesarbejder (opførelsesfase), men – forudsat at opførelsesarbejderne færdiggøres inden for denne frist – ikke opstiller nogen frist for aktiviteten eller driften?</p> <p>5) I hvilket omfang, om overhovedet, er en national rets pligt til, så vidt muligt, at fortolke lovgivningen i overensstemmelse med bestemmelserne i habitatdirektivet og Århuskonventionen betinget af, at sagens parter udtrykkeligt har gjort disse fortolkningsspørgsmål gældende? Nærmere bestemt: såfremt national ret opstiller to beslutningsprocesser, hvoraf kun den ene sikrer overholdelsen af habitatdirektivet, har den nationale ret da pligt til at fortolke national lovgivning således, at det kun er den beslutningsproces, som overholder direktivet, der kan påberåbes, uanset at parterne i den for retten verserende sag ikke udtrykkeligt har gjort netop denne fortolkning gældende?</p> <p>6) Såfremt svaret på spørgsmål 2)(A) ovenfor medfører, at det er relevant at overveje, om projektgodkendelsen (hvis varighed skal forlænges) blev udstedt i medfør af en bestemmelse i national ret, som ikke foretog en korrekt gennemførelse af habitatdirektivet, skal den nationale ret da undlade at anvende en regel i national retsplejelovgivning, som er til hinder for, at en anfægtende part stiller spørgsmålstegn ved gyldigheden af en tidligere (udløbet) projektgodkendelse i forbindelse med en efterfølgende ansøgning om projektgodkendelse? Er en sådan regel i national retsplejelovgivning i strid med den lovliggørelsespligt, der for nylig er blevet gentaget i sag C-348/15, Stadt Wiener?</p>			
C-255/19	<p>Secretary of State for the Home Department</p> <p>1) Skal »beskyttelse i det land, hvor den pågældende er statsborger« som omhandlet i artikel 11, stk. 1, litra e), og artikel 2, litra e) i [direktiv 2004/83/EF, »kvalifikationsdirektivet«] forstås som en statslig beskyttelse?</p> <p>2) Skal »beskyttelsestesten« eller »beskyttelsesvurderingen« anvendes både ved afgørelsen af, om der er en velbegrunnet frygt for forfølgelse som omhandlet i [kvalifikationsdirektivets] artikel 2, litra e), og ved afgørelsen af, om der findes beskyttelse mod en sådan forfølgelse i henhold til [kvalifikationsdirektivets] artikel 7, og er denne test eller denne vurdering i bekræftende fald undergivet de samme kriterier i hvert tilfælde?</p> <p>3) Såfremt der ses bort fra spørgsmålet om anvendelse af ikke-statslige aktørers beskyttelse i henhold til artikel 7, stk. 1, litra b), og spørgsmål 1) besvares bekræftende, skal beskyttelsens effektivitet eller tilgængelighed vurderes udelukkende på grundlag af statslige aktørers handlinger/funktioner, eller kan der tages hensyn til de beskyttende handlinger/funktioner, som udføres af private (civilsamfundet tilknyttede) aktører såsom familier og/eller klaner?</p> <p>4) Er kriterierne [som forudsat i spørgsmål 2) og 3)] for den »beskyttelsesvurdering«, som skal udføres, når der tages stilling til ophør som omhandlet i artikel 11, stk. 1, litra e), de samme, som finder anvendelse i forbindelse med artikel 7?</p>	Udlændinge- og Integrationsministeriet	GA	30.04.20
C-265/19	<p>Recorded Artists Actors Performers</p> <p>1. Er en national rets forpligtelse til at fortolke direktiv 2006/115 om udlejnings- og udlånsrettigheder samt om visse andre ophavsretsbeslægtede rettigheder i forbindelse med intellektuel ejendomsret (herefter »direktivet«) under hensyn til</p>	Kulturministeriet	GA	30.04.20

	<p>Romkonventionens og/eller WPPT's formål og mål begrænset til begreber, som udtrykkeligt er nævnt i direktivet, eller omfatter den alternativt begreber, som alene findes i de to internationale aftaler? I hvilket omfang skal direktivets artikel 8 navnlig fortolkes på grundlag af kravet om »national behandling« i WPPT's artikel 4?</p> <p>2. Har en medlemsstat en skønsmargen til at fastlægge kriterierne for afgørelse af hvilke kunstnere, der betragtes som »udøvende kunstnere« i medfør af direktivets artikel 8? Kan en medlemsstat navnlig begrænse retten til at få del i det rimelige vederlag til tilfælde, hvor enten i) fremførelsen finder sted i et land i Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde (EØS), eller ii) de udøvende kunstnere har bopæl eller ophold i et EØS-land?</p> <p>3. Hvilken skønsmargen har en medlemsstat med hensyn til at reagere på et forbehold, som en anden kontraherende part har taget i henhold til WPPT's artikel 15, stk. 3? Er medlemsstaten navnlig forpligtet til at nøjagtigt afspejle vilkårene i det forbehold, som den anden kontraherende part har taget? Er en kontraherende part forpligtet til ikke at anvende 30-dagesreglen i Romkonventionens artikel 5, i det omfang den kan føre til, at en producer henhørende under den part, som har taget forbehold, modtager et vederlag i henhold til artikel 15, stk. 1, mens den samme optagelses udøvende kunstnere ikke modtager et vederlag? Kan den kontraherende part alternativt tildele rettigheder til statsborgere henhørende under den part, som har taget forbehold, på et mere generøst grundlag end den part, som har taget forbehold, har gjort, dvs. kan den kontraherende part tildele rettigheder, som ikke gengældes af den part, som har taget forbehold?</p> <p>4. Er det under nogen omstændigheder tilladt at begrænse retten til et rimeligt vederlag til producenterne af en lydoptagelse, dvs. at nægte retten for de udøvende kunstnere, hvis fremførelser er blevet optaget i denne lydoptagelse?</p>			
C-287/19	<p>DenizBank</p> <p>1) Skal artikel 52, stk. 6), litra a), sammenholdt med artikel 54, stk. 1, i direktiv (EU) 2015/2366 (betalingstjenestedirektivet), hvorefter betalingstjenestebrugeren anses for at have godkendt en foreslået ændring af betingelserne i rammeaftalen, medmindre vedkommende over forbetalingstjenesteudbyderen har afvist ændringen inden den foreslåede ikrafttrædelsesdato, fortolkes således, at der også i forhold til en forbruger kan aftales en godkendelsesfiktion, der skal gælde fuldstændig ubegrænset for alle tænkelige betingelser i rammeaftalen?</p> <p>2.a) Skal artikel 4, nr. 14), i direktiv (EU) 2015/2366 fortolkes således, at NFCfunktionen i et personaliseret, multifunktionelt bankkort, der bruges til betalinger med lav værdi, som den hermed forbundne kundekonto debiteres for, udgør et betalingsinstrument?</p> <p>2.b) Såfremt spørgsmål 2.a) besvares bekræftende: Skal artikel 63, stk. 1, litra b), i direktiv (EU) 2015/2366 om undtagelse for betalingsinstrumenter med lav værdi og elektroniske penge fortolkes således, at en kontaktløs betaling med lav værdi, der gennemføres ved anvendelse af NFC-funktionen i et personaliseret, multifunktionelt bankkort, udgør en anonym anvendelse af betalingsinstrumentet som omhandlet i denne undtagelsesbestemmelse?</p> <p>3. Skal artikel 63, stk. 1, litra b), i direktiv (EU) 2015/2366 fortolkes således, at en betalingstjenesteudbyder kun kan</p>	Forbrugerombudsmanden	GA	30.04.20

	påberåbe sig denne undtagelsesbestemmelse, hvis det kan bevises, at betalingsinstrumentet på grundlag af den objektive, aktuelle tekniske viden ikke kan spærres eller yderligere anvendelse af betalingsinstrumentet ikke kan forhindres?			
C-36/20 (PPU)	<p>Ministerio Fiscal</p> <p>1) El artículo 6.1, párrafo segundo de la Directiva 2013/32/UE establece el supuesto para cuando las solicitudes de protección internacional se formule ante otras autoridades que no sean competentes para registrarlas conforme a su Derecho nacional, en cuyo caso los Estados miembros velarán por que el registro se realice en el plazo máximo de los seis días hábiles siguientes a la formulación de la solicitud.</p> <p>¿Debe interpretarse en el sentido de considerar a los jueces y juezas de instrucción competentes para resolver sobre el intemamiento o no de extranjeros conforme a la ley nacional española como una de esas “otras autoridades” que sin ser competentes para registrar la solicitud de protección internacional, los solicitantes pueden manifestar su voluntad de hacerlo?</p> <p>2) Si es considerada, una de esas autoridades ¿Debe interpretarse el artículo 6.1, de la Directiva 2013/32/UE que el juez o jueza de instrucción debe informar a los solicitantes sobre dónde y cómo pueden presentarse las solicitudes de protección internacional, y que en caso de solicitarse debe dar traslado al órgano competente conforme a la ley nacional para el registro y tramitación de la solicitud de protección internacional, y a la autoridad administrativa competente para que se concedan al solicitante las medidas de acogida contempladas en el artículo 17 de la Directiva 2013/33/UE?</p> <p>3) ¿Debe interpretarse los Artículos 26 de la Directiva 2013/32/UE y el artículo 8 de la Directiva 2013/33/UE en el sentido de que no procede el intemamiento del ciudadano de tercer estado salvo que concurren los requisitos del artículo 8.3º de la Directiva 2013/33/UE, por encontrarse el solicitante protegido por el principio de no devolución desde que realiza dicha manifestación ante el juez o jueza de instrucción?</p>	Udlændinge- og Integrationsministeriet	GA	30.04.20
C-96/19	<p>Bezirkshauptmannschaft Tulln</p> <p>I. Skal forordning (EU) nr. 165/2014, navnlig dennes artikel 34, stk. 3, sidste punktum, samt artikel 36, stk. 2, fortolkes således, at de er til hinder for en national bestemmelse, som kræver, at førere af motorkøretøjer, der er udstyret med en digital takograf som omhandlet i artikel 2, stk. 2, litra h), i forordning (EU) nr. 165/2014, i tilfælde af, at enkelte arbejdsdage mangler på førerkortet [artikel 2, stk. 2, litra f), i den nævnte forordning], og der heller ikke medføres diagramark for de pågældende dage, skal medbringe og udlevere tilsvarende bekræftelser fra arbejdsgiveren, som skal opfylde mindstekravene i den af Kommissionen udarbejdede formular i henhold til artikel 11, stk. 3, i direktiv 2006/22/EF?</p> <p>II. Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende: Er den formular, som Kommissionen fastlagde med sin beslutning 2009/959/EU, helt eller delvis ugyldig?</p>	Transport- og Boligministeriet	Dom	06.05.20
C-223/19	<p>EBN</p> <p>1. Omfatter anvendelsesområdet for direktiv 79/7/EØF af 19. december 1978 om gradvis gennemførelse af princippet om ligebehandling af mænd og kvinder med hensyn til social sikring (herefter »direktiv 79/7/EØF«) og/eller direktiv 2006/54/EF af 5. juli 2006 om gennemførelse af princippet om lige muligheder for og ligebehandling af mænd og kvinder i</p>	Justitsministeriet Beskæftigelsesministeriet Medarbejder- og Kompetencestyrelsen	GA	07.05.20

	<p>forbindelse med beskæftigelse og erhverv bestemmelser i en medlemsstat, der medfører, at et væsentligt større antal mænd end kvinder, der har ret til en arbejdsmarkedspension, ved udbetaling af den pågældende arbejdsmarkedspension behandles således, at den tidligere arbejdsgiver skal tilbageholde beløb og har ret til at anvende disse frit, og er sådanne bestemmelser udtryk for en forskelsbehandling som omhandlet i nævnte direktiver?</p> <p>2. Omfatter anvendelsesområdet for direktiv 2000/78/EF af 27. november 2000 om generelle rammebestemmelser om ligebehandling med hensyn til beskæftigelse og erhverv bestemmelser i en medlemsstat, der er udtryk for en forskelsbehandling på grund af alder, idet medlemsstatens bestemmelser udelukkende indebærer økonomiske byrder for ældre personer, der i henhold til en aftale har et privatretligt krav på ydelse af en arbejdsmarkedspension i form af en direkte ydelsesdefineret ordning, hvorimod yngre og helt unge personer, der har indgået arbejdsmarkedspensionsaftaler, ikke påføres nogen økonomiske byrder?</p> <p>3. Såfremt medlemsstatens bestemmelser ikke indebærer nogen former for forskelsbehandling, der er forbudt i henhold til direktiv 79/7/EØF, direktiv 2000/78/EF og direktiv 2006/54/EF, finder bestemmelserne i chartret om grundlæggende rettigheder (herefter »chartret«), navnlig forbuddene mod forskelsbehandling i henhold til chartrets artikel 20 og 21, da anvendelse på arbejdsmarkedspensioner?</p> <p>4. Skal chartrets artikel 20 ff. fortolkes således, at disse regler er til hinder for bestemmelser i en medlemsstat, der gennemfører EU-retten som omhandlet i chartrets artikel 51, og som er udtryk for forskelsbehandling på grund af køn, alder, formueforhold eller andre forhold, f.eks. de ejendomsforhold, der gør sig gældende for deres tidligere arbejdsgiver, af personer, der har et privatretligt krav på en arbejdsmarkedspension, i forhold til andre personer, der har et krav på en arbejdsmarkedspension, og forbyder chartret sådanne former for forskelsbehandling?</p> <p>5. Er nationale bestemmelser, som kun pålægger en lille gruppe af personer, der har et kontraktmæssigt krav på en arbejdsmarkedspension i form af en direkte ydelsesdefineret ordning, en pligt til at erlægge finansielle ydelser til deres tidligere arbejdsgiver, når disse bestemmelser kun omfatter personer med høj arbejdsmarkedspension, også udtryk for en forskelsbehandling på grund af formueforhold i henhold til chartrets artikel 21?</p> <p>6. Skal chartrets artikel 17 fortolkes således, at denne regel er til hinder for bestemmelser i en medlemsstat, hvorved der direkte ved lov og uden erstatning foretages et eksproprierende indgreb i en aftale mellem to private parter om arbejdsmarkedspension i form af en direkte ydelsesdefineret ordning til skade for en tidligere arbejdstager i en virksomhed, der har truffet foranstaltninger med henblik på at sikre arbejdsmarkedspensionen og som ikke er i økonomiske vanskeligheder?</p> <p>7. Udgør det forhold, at der for så vidt angår en person, som har krav på en arbejdsmarkedspension, ved lov pålægges den tidligere arbejdsgiver en pligt til at undlade at udbetale visse dele af det aftalte vederlag (af den aftalte arbejdsmarkedspension), som en tilsidesættelse af aftalefriheden er indgreb i arbejdsgiverens ejendomsret?</p>			
--	---	--	--	--

	8. Skal chartrets artikel 47 fortolkes således, at denne regel er til hinder for bestemmelser i en medlemsstat, der foretager en ekspropriation direkte ved lov og ikke indrømmer andre muligheder for at modsætte sig ekspropriationen end at anlægge sag mod den, der drager fordel af ekspropriationen (den tidligere arbejdsgiver, der er debitor i henhold til pensionsaftalen), med påstand om erstatning og tilbagebetaling af det beløb, der er blevet eksproprieret?			
Forenede sager C-267/19 og C-323/19	<p>PARKING m.fl. Sag C-267/19 vedrører:</p> <p>1. Er en bestemmelse i national ret, nærmere bestemt artikel 1 i Ovršni zakon (offentliggjort i Narodne novine nr. 112/12, 25/13, 93/14, 55/16 og 73/17), der bemyndiger notarer til at foretage inddrivelse af krav på grundlag af et autentisk dokument ved at udstede en fuldbyrdelsesordre, som tvangsfuldbyrdelsesdokument, uden udtrykkeligt samtykke fra debitor, der er en juridisk person etableret i Republikken Kroatien, i overensstemmelse med EMRK's artikel 6, stk. 1, og artikel 18 TEUF, henset til Domstolens dom i sag C- 484/15 og i sag C-551/15?</p> <p>2. Kan den fortolkning, som Domstolen gav i sine domme af 9. marts 2017, Zulfikarpašić (C-484/15, EU:C:2017:199), og Pula Parking (C-551/15, EU:C:2017:193), anvendes på sag Povrv-1614/2018, som der er redegjort for ovenfor, som er indbragt for den forelæggende ret, og skal, nærmere bestemt, forordning nr. 1215/2012 fortolkes således, at notarer i Kroatien, der handler inden for rammerne af de beføjelser, som er tillagt dem i henhold til national ret i tvangsfuldbyrdelsesprocedurer på grundlag af et »autentisk dokument«, hvor rekvisitus er en juridisk person, der er etableret i andre EU-medlemsstater, ikke er omfattet af begrebet »ret« i denne forordnings forstand?</p> <p>Sag C-323/19 vedrører:</p> <p>1. Er en bestemmelse i national lovgivning, såsom artikel 1 i Ovršni zakon (lov om tvangsfuldbyrdelse) (offentliggjort i Narodne novine nr. 112/12, 25/13, 93/14, 55/16 og 73/17) – der tillægger notarer kompetence til at foretage tvangsinddrivelse af fordringer på grundlag af et autentisk dokument ved at udstede en fuldbyrdelsesordre i form af et tvangsfuldbyrdelsesdokument uden udtrykkeligt samtykke fra den betalingspligtige juridiske person, rekvisitus, som er hjemmehørende i Republikken Kroatien – i overensstemmelse med artikel 6, stk. 1, i den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder og artikel 18 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde i betragtning af Den Europæiske Unions Domstols domme i sagerne C-484/15 og C-551/15?</p> <p>2. Kan den fortolkning, der er anlagt i Domstolens domme af 9. marts 2017, Zulfikarpašić (C-484/15, EU:C:2017:199), og Pula Parking (C-551/15, EU:C:2017:193), anvendes i ovennævnte sag nr. Povrv-752/19, og skal, nærmere bestemt, forordning nr. 1215/2012 fortolkes således, at notarer i Kroatien ikke er omfattet af begrebet »ret« i denne forordnings forstand, når de handler inden for rammerne af de beføjelser, som er tillagt dem i henhold til national ret i tvangsfuldbyrdelsesprocedurer på grundlag af et »autentisk dokument«, når rekvirenterne er juridiske personer, der er hjemmehørende i andre EU-medlemsstater?</p>	Skatteministeriet	Dom	07.05.20

T-607/17	Volotea mod Kommissionen Påstande: — Europa-Kommissionens afgørelse af 29. juli 2016 om statsstøtte SA.33983 (2013/C) (ex 2012/NN) (ex 2011/NN) gennemført af Italien som kompensation til sardiske lufthavne for public service-forpligtelser annulleres delvist. — Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.	Erhvervsministeriet	Dom	13.05.20
T-8/18	easyJet Airline mod Kommissionen Påstande: — Kommissionens afgørelse (EU) 2017/1861 annulleres i sin helhed og under alle omstændigheder for så vidt angår den angiveligt ulovlige statsstøtte, som blev ydet sagsøgeren. — Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.	Erhvervsministeriet	Dom	13.05.20
C-446/18	AGROBET CZ Er det i overensstemmelse med EU-retten og i særdeleshed med princippet om momsens neutralitet, når en medlemsstat vedtager en foranstaltning, hvorefter ansættelsen og betalingen af en del af et momsfradrag, som der er fremsat krav om, gøres betinget af afslutningen af en procedure, der omfatter alle afgiftspligtige transaktioner i en given afgiftsperiode?	Skatteministeriet	Dom	14.05.20
C-663/18	B S et C A Skal forordning nr. 1307/2013 og nr. 1308/2013 samt princippet om varenes frie bevægelighed fortolkes således, at de ved bekendtgørelse af 22. august 1990 indførte undtagelsesbestemmelser, hvorefter dyrkning, industriel anvendelse og markedsføring af hamp skal begrænses til plantens fibre og frø, fastsætter en restriktion, der er i strid med fællesskabsretten?	Miljø- og Fødevareministeriet Lægemiddelstyrelsen	GA	14.05.20
C-749/18	B e. a. 1. Skal artikel 49 TEUF og 54 TEUF fortolkes således, at de er til hinder for en medlemsstats lovgivning om sambeskatning, som på den ene side tillader en konsolidering af resultater fra selskaber i samme koncern, og udelukkende tillader vertikal sambeskatning mellem et hjemmehørende moderselskab eller et fast driftssted tilhørende et ikke-hjemmehørende moderselskab og dets hjemmehørende datterselskaber, og som på den anden side tilsvarende er til hinder for en ren horisontal sambeskatning af datterselskaber alene til både et ikkehjemmehørende moderselskab, der ikke har et fast driftssted, og til såvel et hjemmehørende som et ikke-hjemmehørende moderselskab, der dog har et fast driftssted? 2. Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende, skal artikel 49 TEUF og 54 TEUF da fortolkes således, at de er til hinder for en sådan lovgivning i en medlemsstat om sambeskatning, og nærmere bestemt for den strenge opdelingsmellem ordningen om vertikal sambeskatning (mellem et øverste selskab og dets direkte eller indirekte datterselskaber) og ordningen om horisontal sambeskatning (mellem to eller flere hjemmehørende datterselskaber til et øverste selskab, som ikke er omfattet af sambeskatningen), der følger af denne lovgivning, og forpligtelsen, der følger heraf, til at bringe en eksisterende vertikal sambeskatning til ophør inden der kan dannes en horisontalt sambeskattet koncern, såfremt – en vertikal sambeskatning med et på nationalt niveau konsoliderende øverste selskab, som er hjemmehørende i den pågældende medlemsstat (som samtidigt udgør det mellemliggende datterselskab i forhold til det ultimative moderselskab, der er hjemmehørende i en anden medlemsstat)	Skatteministeriet	Dom	14.05.20

	<p>og de hjemmehørende datterselskaber til det øverste selskab tidligere – som følge af, at den pågældende medlemsstats lovgivning alene anerkendte vertikal sambeskatning – har været gældende for at kunne omfattes af ordningen, uanset om det ultimative moderselskab har hjemsted i en anden medlemsstat, – søsterselskaber til det konsoliderende øverste selskab i den pågældende medlemsstat (og dermed også datterselskaber til det ultimative moderselskab, der er hjemmehørende i en anden medlemsstat) gives afslag på at indtræde i den eksisterende sambeskatning med den begrundelse, at de to sambeskatningsordninger, den vertikale sambeskatning og den horisontale sambeskatning, er uforenelige, og</p> <p>– inkluderingen af nævnte søsterselskaber i de konsoliderede resultater for koncernens selskaber – med heraf følgende negative skattemæssige konsekvenser på grund af ikke-overholdelse af det minimumskrav til varigheden af sambeskatningens beståen, som er fastsat i den nationale lovgivning – ville indebære ophøret af den eksisterende vertikale sambeskatning og indførelsen af en ny horisontal sambeskatning, selv om det hjemmehørende konsoliderende selskab (på hvis niveau de sambeskattede selskabers resultater konsolideres) forbliver den samme?</p> <p>3. Såfremt også det andet spørgsmål besvares bekræftende, skal artikel 49 TEUF og 54 TEUF, sammenholdt med princippet om EU-retten effektive virkning, da fortolkes således, at de er til hinder for en sådan lovgivning i en medlemsstat om sambeskatning, og nærmere bestemt anvendelsen af en frist i henhold til hvilken enhver ansøgning om indtrædelse i sambeskatning obligatorisk skal indgives til den kompetente myndighed inden udløbet af det første skatteår for den periode, hvor der ansøges om sambeskatning, såfremt</p> <p>– det ifølge den bekræftende besvarelse af de to første spørgsmål fremgår, at denne lovgivning, på en måde, der er uforenelig med etableringsfriheden, har udelukket horisontal sambeskatning mellem alene datterselskaber til samme moderselskab samt ændringen af en eksisterende vertikal sambeskattet koncern ved tilføjelse af søsterselskaber til det konsoliderende selskab,</p> <p>– lovgivningen ifølge administrativ praksis eller national retspraksis i den pågældende medlemsstat indtil offentliggørelsen af [Den Europæiske Unions Domstols] dom af 12. juni 2014 (forenede sager C-39/13, C-40/13 og C-41/13), blev anset for at være gyldig,</p> <p>– flere selskaber efter offentliggørelsen af dom af 12. juni 2014 og inden udgangen af skatteåret 2014, under henvisning til dom af 12. juni 2014 indgav en ansøgning om at indtræde i en eksisterende sambeskattet koncern ved godkendelse af en horisontal sambeskatning med den eksisterende koncerns konsoliderende selskab, og</p> <p>– denne ansøgning ikke alene vedrører det på tidspunktet for ansøgningens indgivelse stadig indeværende skatteår 2014, men ligeledes det foregående skatteår 2013, fra og med hvilket de pågældende selskaber opfyldte alle de med EU-retten forenelige materielle krav for at kunne omfattes af sambeskatningsordningen?</p>			
--	--	--	--	--

C-761/18 P	<p>Leino-Sandberg mod Parlamentet (appel) Påstande: — Rettens kendelse af 20. september 2018 i sag T-421/17 ophæves. — Domstolen gør brug af sin beføjelse i henhold til artikel 61, stk. 1, andet punktum, i statuten for Domstolen til selv at træffe endelig afgørelse i sagen. — Europa-Parlamentet tilpligtes at betale sagsomkostningerne, herunder de af eventuelle intervenserende parter afholdte sagsomkostninger</p>	Miljø- og Fødevareministeriet	GA	14.05.20
C-17/19	<p>Bouygues travaux publics e.a. Skal artikel 11 i Rådets forordning (EØF) nr. 574/72 af 21. marts 1972 om regler til gennemførelse af Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 af 14. juni 1971 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere, selvstændige erhvervsdrivende og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet, som ændret og ajourført ved Rådets forordning (EF) nr. 118/97 af 2. december 1996, som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 647/2005 af 13. april 2005, og artikel 19 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 987/2009 af 16. september 2009 om de nærmere regler til gennemførelse af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 883/2004 af 29. april 2004 om koordinering af de sociale sikringsordninger fortolkes således, at en E 101-attest udstedt af den institution, der er udpeget af den kompetente myndighed i en medlemsstat i henhold til artikel 14, stk. 1 og stk. 2, litra b), i forordning nr. 1408/71, som ændret og ajourført ved forordning nr. 118/97, som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 647/2005 af 13. april 2005, eller en A1-attest udstedt i henhold til artikel 13, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 883/2004 af 29. april 2004 om koordinering af de sociale sikringsordninger, er bindende for retterne i den medlemsstat, hvori arbejdet er udført ved fastsættelsen af den lovgivning, der finder anvendelse, ikke blot på den sociale sikringsordning, men også på arbejdsretten, når denne lovgivning fastsætter arbejdsgivernes forpligtelser og lønmodtagernes rettigheder, således at retterne, efter afslutningen af de kontradiktoriske retsforhandlinger, kun kan bortse fra de nævnte attester, hvis disse retter, på grundlag af en undersøgelse af de konkrete elementer indsamlet under den retslige efterforskning, som gjorde det muligt at konstatere, at disse attester var indhentet eller påberåbt svigagtigt og at den udstedende institution, som har fået dem forelagt, undlod at tage hensyn hertil, inden for en rimelig frist fastslår, at der foreligger svig, der objektivt udgøres af en manglende overholdelse af betingelser, der er fastsat i en af de førnævnte bestemmelser i Rådets forordning (EØF) nr. 574/72 af 21. marts 1972 om regler til gennemførelse af Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 af 14. juni 1971 og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 987/2009 af 16. september 2009 om de nærmere regler til gennemførelse af forordning (EF) nr. 883/2004, og subjektivt af den retsforfulgte persons intention om at omgå eller bortse fra betingelserne for udstedelse af den nævnte attest for at opnå den fordel, som er knyttet hertil?</p>	Beskæftigelsesministeriet	Dom	14.05.20

C-181/19	<p>Jobcenter Krefeld</p> <p>1. Er udelukkelsen af unionsborgere, der har opholdsret på grundlag af artikel 10 i forordning nr. 492/2011, fra at modtage sociale ydelser som omhandlet i artikel 24, stk. 2, i direktiv 2004/38, forenelig med ligebehandlingsprincippet i artikel 18 TEUF, sammenholdt med artikel 10 og 7 i forordning nr. 492/2011?</p> <p>a) Udgør en social ydelse som omhandlet i artikel 24, stk. 2, i direktiv 2004/38 en social fordel som omhandlet i artikel 7, stk. 2, i forordning nr. 492/2011?</p> <p>b) Finder begrænsningsreglen i artikel 24, stk. 2, i direktiv 2004/38 anvendelse på ligebehandlingsprincippet i artikel 18 TEUF, sammenholdt med artikel 10 og 7 i forordning nr. 492/2011?</p> <p>2. Er udelukkelsen af unionsborgere fra at modtage særlige ikkebidragspligtige kontantydelse som omhandlet i artikel 3, stk. 3, og artikel 70, stk. 2, i forordning nr. 883/2004 forenelig med ligebehandlingsprincippet i artikel 18 TEUF, sammenholdt med artikel 4 i forordning nr. 883/2004, når de pågældende borgere har opholdsret på grundlag af artikel 10 i forordning nr. 492/2011 og indgår i en social sikringsordning eller familiedyelsesordning som omhandlet i artikel 3, stk. 1, i forordning nr. 883/2004?</p>	Beskæftigelsesministeriet Udlændinge- og Integrationsministeriet Justitsministeriet	GA	14.05.20
C-189/19	<p>Spenner</p> <p>1. Forudsætter artikel 9, stk. 9, i Kommissionens afgørelse af 27. april 2011 om fastlæggelse af midlertidige EU-regler for harmoniseret gratistildeling af emissionskvoter i henhold til artikel 10a i Europa- Parlamentets og Rådets direktiv 2003/87/EF (2011/278/EU), at den væsentlige kapacitetsudvidelse af et etableret anlæg er sket i den basisperiode, som medlemsstaten har fastsat i henhold til artikel 9, stk. 1, i afgørelse (2011/278/EU)?</p> <p>2. Skal artikel 9, stk. 9, første afsnit, sammenholdt med stk. 1, i afgørelse 2011/278/EU i forbindelse med væsentlige kapacitetsudvidelser fortolkes således, at der ved fastlæggelsen af det historiske aktivitetsniveau for basisperioden fra den 1. januar 2009 til den 31. december 2010 skal korrigeres for det historiske aktivitetsniveau for kapacitetsudvidelsen, (selv) når den væsentlige kapacitetsudvidelse fandt sted i basisperioden fra den 1. januar 2005 til den 31. december 2008?</p> <p>3. a) Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende: Skal artikel 9, stk. 1, i afgørelse 2011/278/EU fortolkes således, at medlemsstatens kompetente myndighed selv skal fastlægge basisperioden fra den 1. januar 2005 til den 31. december 2008 eller fra den 1. januar 2009 til den 31. december 2010, eller må medlemsstaten give driftslederen ret til at vælge basisperioden?</p> <p>b) Såfremt medlemsstaten må give driftslederen mulighed for at vælge: Skal medlemsstaten lægge den basisperiode til grund, som fører til det højeste historiske aktivitetsniveau, selv om driftslederen i henhold til medlemsstatens ret frit kan vælge mellem basisperioderne og beslutter sig for at vælge en basisperiode med lavere historiske aktivitetsniveauer?</p> <p>4. Skal Kommissionens afgørelse (EU) 2017/126 af 24. januar 2017 om ændring af afgørelse 2013/448/EU for så vidt angår fastsættelsen af en ensartet, tværsektoriel korrektionsfaktor i henhold til artikel 10a i Europa- Parlamentets og Rådets direktiv 2003/87/EF fortolkes således, at den tværsektorielle korrektionsfaktor i forbindelse med tildelinger før den 1. marts 2017 skal anvendes i den oprindelige affattelse af artikel 4 og</p>	Energistyrelsen	Dom	14.05.20

	bilag II til afgørelse 2013/448/EU for perioden 2013-2020 og i forbindelse med mertildelinger af emissionskvoter efter den 28. februar 2017 på grundlag af en retsafgørelse på den samlede mængde yderligere tildelinger for perioden 2013-2020 eller kun på de yderligere tildelinger for perioden 2018-2020?			
--	--	--	--	--